

יעקב שרת / איש מלאדים הירוקים ליד רמזור

במדינה

(המשך מעמוד 44)

אילו את פתחי ככל העבירות שבהן נא- שם, כולל עבירת ההתחזות. אולם השופט לא קיבל את טיעוניה של התובעת, כי יש להחמיר עם הצעיר כיוון שהשתמש ב- תעודת-זהויה של אחר וסיכן אדם חף מ- פשע בהרשעה.

השופט אמנם הפעיל את 18 חודשי ה- מאסר-על-תנאי, שהיו בשמו של זוהר, והוסיף עליהם עוד שתי שנות מאסר ב- פועל. אך הוא חשב כי הצעיר אינו ברמה כזו שיכול היה לחזות השתלשלות שתר- שיע חף מפשע, וודאי שלא זאת היתה כוונתו.

רק המישפטים נותרו נפחדים במקצת. לולא שוטר פקוד-עין ותובעת עירינת היה אדם חף מפשע מורשע בבית-המישפט.

חמאשים לנאשם

הפרקליט ששפט

פרקליטים, עומד לדין

ועמיתיו שמחים לאידו

"יש פיתגם ערבי האומר כי כל אחד מגיע יומ", אמר השבוע עורך-דין ירושל- מי לעיתונאי, במיסדרונות בית-המישפט. עמיתיו למקצוע, שהסתדרו עימו ליד אחד מאולמות המישפט, הינהגו בראשיהם.

"ימי חיסול החשבונות הגיעו", הוסיף הפרקליט, "עורך-דין עדי כרמי, ששפט למיד עורכי-דין אחרים בחומרה, עומד עתה במישפט כלילי, אולי לא נעים לשמוח לאיד, בעיקר כשהמדובר בחבר למקצוע, אבל קשיחותו, והעונשים הכבדים שהטיל על עורכי-דין אחרים, הם הסיבה לשימחה. עתה כרמי שומח מה שהרגישו אחרים במשך כל השנים."

כרמי, ששימש ממלא-מקום וסגן יושב- ראש בית-הדין המשמעתי של עורכי-הדין במחוז ירושלים, עומד לדין כלילי. האש- מות המיוחסות לו: גניבה מידי מורשה וזיוף חתימה על המסמך בנקאית והפקדת הכסף בחשבונות הפרט.

"לא מבטיח כלום", הפרקליט יליד רומניה מטפל בעניינים שונים הקשורים לשלטונות בארץ לידתו. בין השאר הוא מטפל בעובדות בארץ, קשורו עם הבנק הממלכתי הרומני הדוקים. את העברות ה- מטבע של לקוחותיו ניהל באמצעות הבנק הזה.

בשנת 1969 נפטרה בישראל ג'נטה קר- צ'בסקי, לבני אחיה, שרה קלינברג וסלון קלינברג, הירישה 69 אלף מרקים גרמניים. בתארה עת חיו שני הירשים ברומניה. תחילה יפן את כוחו של כרמי להעביר אליהם לרומניה את כספי הירושה. אחר כך נישאה הרופאה שרה קלינברג לאורח שרתי, לייו דולברג, ובחנה את האפי- שרות לעלות לארץ. גם אחיה, סלון קלינ- ברג, חשב על עלייה.

ואו, בטרם עלייה, החליטו השניים ל- שות את פיו-הכוח שנתנו לכרמי ובקשו שישמור בעבורם את הכסף בבנק ירושלמי. בשנת 1970 העביר כרמי 61.5 אלף מר- קים גרמניים לחשבון של האחות. הוא גבה שכר-טירחה בסך 6.000 מרקים ובחשבון נותרו כ-55 אלף מרקים. אחרי שנתיים החליט כרמי להמיר את המטבע הגרמני בכסף ישראלי וקיבל כ-72 אלף לירות ישראליות. כעבור ימים ספורים משך מתשבון הבנק של השנים 64 אלף לירות ורכש המסמך בנקאית על שם קורנליה זינגר. זו היתה לקוחה שלו. שביקשה כי ימכור את ביתה שבקטמון ט' בירושלים. בכתב האישום נאמר: "הנאשם זינגר את התימת קורנליה זינגר, אחת מלקוחותיו, והפקיד את הכסף שקיבל מפרעון ההמחאה הבנקאית בחשבונות הפרטי ועשה בו שימוש לצרכיו האישיים."

השבוע סיפרה קורנליה זינגר: "אני לא מבינה כלום. הלכתי לעורך הדין כרמי כדי שימכור את הדירה. הוא מכר אותה. אני נתתי לו את הדירה והוא נתן לי כסף. אני לא זוכרת כמה בדיוק, אבל זה היה בערך 28 אלף לירות. הוא אמר שזה בשביל לקוח שלו שנמצא בחוץ-לארץ."

שרה קלינברג-דולברג עלתה לארץ ב- 1974. אחיה עלה לעבור שנתיים. ואז פנו השניים לכרמי ובקשו דיווח מלא על ה- פעילות בחשבונותיהם.

כרמי סירב. בטענה שהחשבון שייך ל- מרשו, הבנק הרומני. האח האחות הגישו תביעה אזרחית נגד כרמי, שנמצאה בהלי- (המשך בעמוד 54)

אמור מעתה: לא רופאים הם האנשים האלה, אשר ביקשו להציל בזכות המת את החי הנאבק על חייו, ולא רוצחים כפולים ומכופלים — רוצחי מתים, רוצחי הלאום, רוצחי התורה, רוצחי החרות, רוצחי הפרטיות, רוצחי הליברליזם האמיתי, רוצחי הגוף באשר הוא גוף — „הרכוש שהיה יקר לנו מכל בחייו" — טפו! ! !

נופת צופים

אחד סיני ועוקר עצים בהר שומרון, איש נוה-צוף ושמו יורם שיאון, הצדיק במיכתב למעריב" את מעשה העקירה בהסתמכו על פסוק מפורש בספר יהושע (ו"ז), לאמור: „ויאמר אליהם יהושע...: עלה לך היערה ובראת לך..."

כבר מזגן היתה לי הרגשה, שהנ"ל וחבריו חיים לא כאן ועכשיו, אלא בעבר רחוק, הירואי ואכזרי — אשר כפי שידוע לנו יפה נגמר לבסוף בעונש גלות אל מעבר לסמבטיון — והוא הוא העבר של „ויכוס לפי חרב, ויחרמו את כל נפש אשר בה, לא השאיר שריד, כאשר עשה להברון כן עשה לדבירה... כאשר ציווה ה' אלוהי ישראל... רק את כל האדם היכו לפי חרב עד הישמדם אותם, לא השאירו כל נשמה" (יהושע ו"א, וראה רשימת החיסול המלאה ביהושע ו"ב). אז קדימה עם המשאיות, כאשר ציוונו האל, וכבר אמר המשורר: „ט"ו בשמד הגיע..."

התקף שאילתות

א. ליו"ר הכנסת ושר-החוץ-המיוחד לתקופת-השלום יצחק שמיר: על קברו של נתן לירמור אמרת: „הלב בוכה על הכישרונות הגדולים... אשר לא מצאו את האפיק והביטוי הנכון כדי לשרת את העם... כל שהיה אחר-כך היה כאין וכאפס בהשוואה לגבי מעשיו בזמן המחתרת." ואני שואל שאלת-תם, אם לא היה הגון ומכובד יותר להוסיף בהזדמנות חגיגות זאת את התיבה הצנועה, „לדעתי"; ושאלה מתוכנמת יותר — האם אינך חושש כלל, כי בעוד כשלושים שנה תיטיב להעריך את „כל שהיה אחר-כך" כפי שאתה מעריך עכשיו, ממרתק כשלושים שנה, את „מעשיו בזמן המחתרת" !

א. לרב-אלוף (מיל') מרדכי גור, מיועד לראשות הממשלה: ב„דבר" (15.2.80) כתבת במאמר על הסיטואציה של המצב בלבנון: „אי לכך יהיה זה מוסרי ומוצדק, שישראל תפעל גם היא מתוך אחריות לאומית ולא תסתבך במילחמה, אלא אם יש לכך הצדקה ביטחונית או ציווי מוסרי חד משמעי." ואני שואל אם אין בדרך-ך אלה רמז מפורש, שלפחות, אני חוזר, לפחות מילחמה אחת שבה הסתבכה ישראל לא נעשתה מתוך „אחריות לאומית", „הצדקה ביטחונית" ו„ציווי מוסרי חד משמעי". כשעצמי, אני סבור כך מזמן לגבי מילחמת 1956, אבל אתה אולי מתכוון למיבצע ליטאני, ורצויה הבהרה חד משמעית כלשהי, ומה גם שאולי אתה מתכוון לאיזו מילחמה שלישית.

איזכרתי את מיבצע ליטאני, מפני שב„מעריב" (11.1.80) צוטט: „ואני שואל את בנין: נגינדו לי מה היעד המדיני של המיבצע. אם אנחנו רוצים להכניס שם את האו"ם, אז אני צריך להגיע לקו מסויים. אם לא רוצים את האו"ם — אם רוצים עסקה עם סוריה — אז אני צריך להגיע לקו אחר. אבל כל מה שאני שומע ממנו זה: לדינו, צידקתנו, כל העולם יהיה בעדנו, כי זה דם ילדינו" — וזה מעורר שאילתה השמורה עימדי מני אז: למה לא אמרת לבגין בו ברגע: „אדוני, ראש ממשלה בישראל, לפקודת-מיבצע שכזאת תמצא לך רמטכ"ל אחר. ועכשיו שלום, ותהיה לי בריא."

מכת אייחשמל

ועשיתי על כל דאלים באיי-עמל / והוא מולך היום בחברת החשמל: צחקו צחקו, מוכי הלס-הורוביץ, ממרום ארובות הסרטן השחור, הכו בכפתור, ובמכת אייחשמל תסרסו מדינה ותחשיכו אור, כי עת תדוננו לחשכת-עבר, לימי כוח סוס, חמור וגמל, נקלל אתכם בכיאה, וישבי על כס החשמל!

תגלית לאור לפיד

ועשיתי על האחד אשר הובא לגור / ולשאת לפיד אור חיובי בבית-השידור: שורו נא, ככל אשר יוסף — לפיד יחזיק באפלה ולהתאמן יוסיף, / עוקר כל שמאלי, רודף-שלום, עוכר-שטחים — ואין בלתי-חשיף! — / כן יתמוטט, יכרע, יפול שדוד — מול הגילוי שהמימשל עליו חיפה: / במידרשת-שידור אם מאפיה יש — הריהי של כיפה מושלת בכיפה!

כן! הפסקת חשמל. הרמזורים משותקים. אתה נוסע כמו מלך, הולך בצומת אחד, שני, שלישי בלי לעצור כמעט, אפילו בלי להחליף מהלך, וחושב לך — לעזאזל הציוויליזציה הזאת, והמישטרה, ומישרד-התחבורה, והשילטון בכלל — הלא אפשר להסתדר בלעדיהם ומי צריך את כל האורות המתחלפים האלה? עובדה, הרמזור משותק והתנועה מסתדרת מאליה על הצד הטוב ביותר, ואז, במחשבות מתקדמות-אנרכיסטיות שכאלה, אתה מגיע לצומת ארלוזורוב-פתח-תיקוה, למשל, ונתקע שם חצי-שעה הגונה של ביזבז זמן, וכילוי דלק, ובלאי מואץ של עצבים, ואיש הישר בעיניו יעשה, וכל יהודי חושב רק על עצמו, וכשאתה נחלץ סוף-סוף מן הבוקה ומבולקה הזאת אתה מתפלל, שעד שתגיע לצומת הבא הפסקת החשמל תיגמר, ואומר לעצמך: תודה לך, צומת ארלוזורוב-פתח-תיקוה, שיכנעת אותי. יהודים בלי ממשלה זה לא הולך. אז בואו נחזיק מעמד איכשהו עד הבחירות.

רוצחי המתים

לפני ימים מספר (19.1.80) קראתי ב„ידיעות אחרונות" רשימה נמרצת ביותר מאת שושנה חן בפרשת הכליה, ואם הנושא עדיין על סדר יומנו, מדוע ייגרע חלקי? אבל עד שאדון באותה רשימה נמרצת, רצוני למהר ולומר, כי בינתיים עלולה אותה נערה ערביה חסידת אש"ף, שכליית יהושע סלומה הושתלה בגופה, למות, ואז חס ושלום, עלול להתרחש משהו איום ונורא: ערביה תובא לקבר מוסלמי, ובגופה אבר יהודי! הנני מזהיר אפוא את כל הנוגעים בכליה, שיקפידו — במיקרה שהנערה תמות (ואם היא תמות זה יהיה רצון האל, וכל העולם יידע שהוא כועס, שהוא מעניש, שהוא מאוד מאוד לא מרוצה מכל העניין, וכוונתי, כמובן, לאלוהי ישראל, אלינקמות-הופעי); ובכן, במקרה שהנערה תמות יש לעקור מגופה מייד את הכליה של סלומה, ולהביאה לאלתר לקבר ישראל!

משפתרו בעיה מאיימת זאת, הבה נחזור אל שושנה חן, אבירת קדושת הגוויה האנושית, אשר כתבה לאמור: „גופנו, הרכוש שהיה יקר לנו מכל בחייו, הופך פרוץ (במותו) לכל דכפין!" תמיחני על שושנה חן הנרגשת ומלאת החיות, שתחת לראוב לגורלם של החיים והמבקשים לחיות, שפקעת את האנרגיה העצומה האצורה בה בקידוש אברים מתים. לו אני תחתי, הייתי מקדיש את כוחי-השיכנוע שלי להצפת הרעיון, שכלל שהגוף החי אין בעולם יקר ממנו, כל הגוף המת אין בעולם חסר-ערך ממנו, והראיה שכבר אינו קרוי גוף אלא גופה או גוויה, ואינו אלא עפר ואפר, ככתוב.

אנחנו יכולים לחשוב אלוות-נפשנו על ההינדים, אבל הם פרים ורבים וקיימים מדורי דורות, ושום סכנת-קיום לא מרחפת עליהם אפילו בפרוץ האיומה שבמילחמות, ואילו את גוויות מתיהם הם שורפים באש, וחוסל! אז, אלצנו, כידוע, תלויה ועומדת מדי רגע ביאת המשיח, שפירושה גם תחיית המתים כולם, עם עצום ורב, אבל ככל שידוע לי המשיח שלנו מסתבך בעצמות יבשות (ראה חזון העצמות, יחזקאל, ל"ז) ואינו דורש מהמאמינים בבואו את אבריהם עד אז בהקפאה עמוקה. באמת, נשגב מבניתי מה איכפת לשושנה חן, מה היה גורל גופה רב-הערך לאחר מותה, שהרי ברי שהוא ימק ויעלה רימה ותולעה מתחת לאבן כלשהי, שהקדמונים הניחוח כי מישקולת על קבר אבותיהם, למען לא יגוחו משם עם לילה להטריד מנוחתם, על מנת שבתוך דור-שניים-שלושה שוב לא ייפקד אותו קבר לעולם וישכח כליל (המשיח ימצא אותו, כמובן, אל דאגה), ואילו אנחנו מציבים עליו מצבה כדי להשקיט את מצפוננו, ולהתחרות בשכנים, ולפרנס את תעשיית האבן והשיש.

אינני אומר, שצריך להתעלם מרגשותיהם של מי שמקדישים את גוויותם ורצונם שהיא תרוב דווקא בצורה זו ולא אחרת (לשם הגנה עצמית אני מודיע, כי הקדשתי את נבלתי למדע, אך כנראה מאחר שלא תרמתי אגורה שחוקה לאוניברסיטת תל-אביב, קיבלתי מיכתב מנומס מפרופ' ה' נתן (28.7.78) שבו נאמר לי, שחור על גבי לבן, כי אין „אפשרות מעשית, שלב זה, למלא אחר רצונך". מה שמפתיע הוא הלהט לראות בגוויה משהו קדוש, הייתי אומר כמעט חי לנצח, שעה שמדובר בזומב.

גישה זו לגוויה משתקפת, כמובן, גם ביחס השלילי הרווח בארץ כלפי נתיחת גוויות, כאילו יש במעשה זה כדי לחלל את המת. לפי ששמעתי, רק 20% מתושבי ישראל מצדדים בנתיחת; 20% שוללים אותה בהחלט, והרוב — 60% — שוללים אותה בפועל ברגע המבחן — יחס המלמד על רמת הקידומה של חברתנו. אבל זוהי פרשה לחוד.

אני משוכנע, כי אילמלא הושתלה אחת מכליותיו של יהושע סלומה בגוף של „גוי", לא היה קם רשע. הרעש קם, כמובן, מפני שאבר יהודי משתין עכשיו בגוף של ערביה, ואם היא תחיה, הערביה הזאת, היא בוודאי תנשא לערבי, ותלד לו תריסר אשפופים; וכל אחד מהם יגיע לפרקו, ושוב יתחיל להוליד; פה מדובר אפוא באלפים ורבות חסידי אש"ף, שלא היו באים לעולם — אף לא אחד מהם! — אילו רופאים „ליברליים" היו חושבים ומתייעצים — מה הבהילות? — גוויה זו המונחת לפנינו אולי היא של מקדש גופו במוותו כבחייו! אולי היא של אדוק בדת היהודית, שכביכול אוסרת השתלות? אולי היא של לאומני שונא ערבים וערביות? אולי של סתם יהודי, שגורס כי בלי רשות אסור לעקור אברים מגופו, וכי עליו לרקוב באין מפריע לתולעים!